

Ygrem Rapstlin a dračí poklad

aneb dobrodružství pod širou jeskynní klenbou

Venku panovalo sychravo a nevlídno. Drobné kapky studené vody vítr vrhal proti okenicím krčmy a ten podvečer nikdo psa nevyhnal. Nejslavnější válečník Ygrem seděl na dubové lavici a žvýkal kus vepřovice. Čaroděj HaRe HARÉ jedl mosazným příborem vepřový řízek s bramborovými placičkami a malinovou omáčkou. Alchymista Hexen cosi kutil ve své truhle a Amálka z dlouhé chvíle kradl mouchám drobečky ze stolu. Vtom se rozlétly dveře a do světnice vběhl malý psík.

„Herkule!“ ozval se z deště vysoký hlas.

„Kde jsi, můj věrný pse?“

Z bouře dešťových kapek se vynořila vysoká a hubená postava hraničáře Marwina. Chlapík si prohrábl hustou kadeř zmáčených vlasů a po pečlivé prohlídce hliněné podlahy odložil potrhaný růžový deštník.

„To je ale dneska nějaký pršeničko,“ zanotoval a hnal se k plápolajícímu ohni. Věrný pes Herkul ho následoval. Ygrem obrátil oči v sloup a dál trhal svoji vepřovici. Pak se dveře opět otevřely a vešel prastarý, vousatý stařec. Belhal se o holi a jeho oči byly zcela slepé. Prastaře se rozhlédl po světnici a stejně prastaře se vydal ke stolu, kde seděl Amálka.

„Dovolte, abych vám pomohl, vzácný starče,“ zdvořile se nabídl Amálka. Hned starce podepřel a pomohl mu usednout.

„Co vás přivádí v tak pochmurný čas do tak teplé a suché hospody?“ otázal se Amálka. Prastarý stařec se na něho podíval prastaře slepýma očima a usmál se prastarými bezzubými ústy.

„Mor, chlapče, mor!“

Amálka zbledl, couvl a omdlel. Stařec, jako by si ho nevšímal, však pokračoval:

„Mor, chlapče, mor se rozrůstá po lidech pomaleji než chamtivost, hrabivost a závist...“

Amálka při jeho dalších slovech přestal omdlávat a ulehčeně se posadil na podlaze.

„Které jsou horší než jakákoliv jiná nemoc,“ dokončil svoji myšlenku prastarý stařec.

„Pro mrzký peníz je člověk schopen takových ohavností, jakých se žádný jiný tvor nikdy nedopustil. Tak třeba včera. Stojím si tak u stánku s okurkami a ten lichvář kupec chce po mně dva groše za okurku. A já mu povídám: „Kupče, ty troubo maková, cožpak nevidíš, že jsem slepý, chromý, a tudíž i chudý stařec? Jak bych ti mohl zaplatit dva groše, když jsi mě ještě nepodaroval co by ubohého poutníka?“ To ho asi dožralo, protože se celej nafouk a chytil mě za halenu. Pak řval něco o žebrácích a povalecích. Jenže já nemám rád, když někdo pomlouvá žebráky, a tak jsem ho prásknul holí po tý jeho horký hlavě. A co bys čekal?“

Amálka na něm visel očima a čekal úplně všechno.

„Místo toho, aby se na mě ostatní vrhli, vrhli se na jeho krámek a za chvíli na mě nezbyla ani ta jedna okurčička!“ zavzlykal prastařec a upadl na stůl.

„Ty náš ubohý stařečku!“ zvolal Amálka a vyskočil na nohy.

„Dovol, abych tě pozval na teplou večeři,“ pokračoval Amálka a nic nedbal pohledu, který hodil Ygrem po Marwinovi.

„Jak jsi šlechetný pane ...eee.“

„Jmenuji se Amadeus Chosé Barbora,“ dvorně se uklonil Amálka.

„Cestuji v přestrojení za chudého pocestného. Dopřej si dnes v tomto hostinci, co hrdlo tvé ráčí, prastarý kmete. Všechno platím!“

„Pro celou hospodu?“ zajímal se stařec.

„Pro celou hospodu!“ zvolal Amadeus Chosé Barbora.

V tom okamžiku se rozlétly dveře a do krčmy vpadli dva podkoní a jedna děvečka a hned se hnali k nálevně, kde si již Marwin s Ygremem objednávali svařák. Hexen leštil truhlu a popíjel medovinu. HaRe HARÉ jen nedůvěřivě loupal po Amálkovi okem a dál se věnoval svým placičkám.

„Pítí a jídlo pro všechny!“ zvolal Amadeus Chosé Barbora a poodešel do kouta za šenkýřem, který tam již netrpělivě přešlapoval.

„Račte prominout, vašnosti, ale když tak objednáváte, máte jaksí u sebe nějakou hotovost? To víte časy jsou zlé.“

Amadeus Chosé Barbora se velkopansky usmál a vytáhl z rukávu pestře vyšívaný váček napěchovaný penězi. Hrábl do něho ledabyle rukou a vrazil vykulenému hostinskému do dlaně pět zlaťáků.

„Chci pokoje s koupelí a obsluhou pro mé přátele a k snídani, co si kdo z nich poručí. Tohle si nech pro sebe a tu nejlepší obsluhu pošleš na noc do mého pokoje. Jasný?“

Hostinský horlivě přikyvoval a oči mu svítily jak dva zlaťáky.

„Ostatní drobné nechť projí a propijí všichni, kteří jsou tu nebo ještě přijdou. To platí i pro tebe a celý tvůj dům,“ pronesl nenuceně tajný šlechtic.

„A nezapomeň, že cestuji se svojí družinou inkognito.“

„Samozřejmě, pane.“

„Víš, co je to inkognito, troubo?“

„Ne, pane.“

„Nikdo se nesmí dozvědět, kdo jsem, jasný? Jinak ti na místo peněz moji pohůnci srovnají hospodu se zemí,“ dodal příkře Amadeus Chosé Barbora a podíval se vyzývavě na Ygrema, který si pohazoval bujaře mečem, sekerou a řemdihem.

„Chápu, pane,“ suše polkl hostinský a drapsl váček, který mu Amadeus Chosé Barbora pohodil. Pak se zarazil.

„A jak vás mám oslovovat, pane?“

„Říkej mi Emile. Jako svému starému dobrému známému,“ přemile se usmál šlechtic a odtančil ladným krokem k prastarému starci, který se zrovna cpal velikým kusem šunky, což hasil velikými doušky medoviny. Ostatní si nahýbali stejně divoce. Jen čaroděj se svými placičkami se bujarého hodokvasu neúčastnil. Již dávno věděl, že Amálka nikdy nerozdává ze svého, a když něco dělá, má to vždy nějaký skrytý smysl.

„Jsi opravdu šlechtný a moudrý, pane!“ hlaholil prastařec a poplácával mastnou rukou Amálku po rameni.

„Nedáš si krkovičku, Emile?“ přitočil se k němu mírně podnapilý hostinský.

„Díky, příteli, ale ještě mám cosi na práci. Za chvíli se ti budu zcela věnovat,“ zazubil se srdečně Amálka a hostinský se odmotal k nálevně.

„On ti řekl Emile!“ zpozorněl prastařec.

„No, asi bych to neměl prozrazovat, ale já ti věřím, starče,“ odtušil Amadeus Chosé Barbora.

„To děláš správnou věc,“ ubezpečil ho stařec.

„Nedáš si jablko?“ nabídl prastarci Amálka.

„Takhle zelený bude moc kyselý. To starci nemají rádi,“ zakroutil hlavou prastařec.

„Aha,“ pozdvihl obočí Amálka.

„Tak abys věděl, i hostinský je šlechtic. Je to hrabě Saki Udušo von Lepišo a Dukušo. Víš, být šlechticem je poslední dobou nuda, a tak si občas odskočíme v prostých šatech mezi lid a můj přítel Udušo si tu inkognito otevřel tenhle hostinec. Není to skvělý nápad?“

„To je senzační nápad!“ zvolal prastařec a hrábl po bažantovi, kterého kolem nesl jeden z čeledínů.

„Ale jestli se nudíš, vzácný pane, mohu ti od toho odpomocet,“ žvýkal důležitě prastařec.

„Nepovídej! Opravdu?“ vyskočil Amadeus Chosé Barbora nadšeně od stolu.

„Kyselou okurku, Emile?“ přitočil se k nim opilý Saki Udušo von Lepišo a Dukušo.

„Okurky pro starce!“ zvolal Amadeus Chosé Barbora.

„A ty, starče, vyprávěj!“

Na toto zvolání se kolem starce nenápadně usadili Ygrem, HaRe HArE, Hexen i Marwin s Herkulem.

„Za tím kopcem, co stojí za rybníkem na konci východní cesty do tohoto hostince, je hora a v ní na obrovském pokladu spí drak Uwendrodexitridenderodendrix. Kdo ho přemůže a vysvobodí z jeho spárů krásnou pannu, ten dostane polovinu pokladu a celou pannu. Co ty na to, pane?“

„Nevím, co bych dělal s nějakým pokladem, ale ten zbytek беру. Ostatně troška laškování mi již chyběla. S drakem,“ zazubil se zasněně Amadeus Chosé Barbora.

To bylo poslední, co prastařec slyšel, protože pak zmožen zřejmě příliš silným pitím upadl v bezvědomí na stůl.

„Tak to by bylo a jde se na draka," řekl Ygrem a schoval řemdiň, kterým nečekaně prastarce sejmul. Všichni povstali.

„Někam jdeš?" volal za nimi podnapilý hostinský zapřený proti točícímu se světu o děvečku.

„Jen si s kamarády odskočíme k lesu. Do večera jsme zpátky!" volal Emil a balil do vaku pečená kuřata. Pak vykročili vstříc drakovi, pokladu, krásné panně a čerstvému vzduchu.

„Okradli ubohého starce!" lamentoval prastařec a válel se před zbrojnošem, který na něho nechápavě zíral.

„Kdo tě okradl!" zařval na něj kapitán stráže.

„Amadeus Chosé Barbora a támhle Saki Udušo von Lepišo a Dukušo!"

„Aha!" zvedl obočí kapitán. Zbrojnoš si poklepal na čelo.

„A kolik ti sebrali?"

„Dvěstě zlatých, pane veliteli."

„Aha!" opět pozvedl obočí kapitán. Zbrojnoš zatočil ukazovákem u spánku.

„Všechny zavřít a odsoudit za krádež královského pokladu!"

„To král moc peněz neměl," zakřenil se zbrojnoš.

„Zavřeš se tam s nima!" bleskl po něm zrakem kapitán.

„Co bude s ubohým slepým starcem! Ach, ach! Nastanou krušné dny!" lamentoval prastařec.

„Neboj starče, žádný krušný dny nenastanou," opravil ho kapitán.

„Opravdu?" zaskvítil prastarcův obličej.

„Opravdu. Ráno vás všechny zlámeme v kole a pověsíme na šibenici," usmál se mile kapitán.

Stařec zbledl a zřejmě se pomočil. Asi nebyl v lokále sám, kdo tak dopadl. Saki Udušo von Lepišo a Dukušo jen nevěřičně zíral a žmoulal okurku.

„Tak jdeme!" zavelel kapitán, když do nálevny vběhl stopař.

„Našel jsi něco?"

„Ano, pane. Našel jsem stopy tří lidí a jednoho psa. Podle všeho to byla čtyřčlenná banda Ygrema Rapstlina."

„Není těch stop nějak málo?"

„To bude určitě ten dobrodruh Amálka Joseph. Nikdy se nedá vystopovat," ujistil kapitána zvěd. Kapitán při pohledu na proslápnutý kamenný práh hostince musil se zvědem souhlasit.

„Ano. Je to parta Ygrema Rapstlina. Největšího, nejlepšího, nejúchvatnějšího, nejodvážnějšího a nejčestnějšího válečníka. Ti jsou samozřejmě mimo podezření. Kam jejich stopy vedly?"

„Do dračí sluje."

„No, s tím drakem se něco mělo udělat už dávno. Nechám tu dva muže, kteří nás zpraví, zda se do svítání hrdinové vrátili, nebo je drak sežral. Pro jistotu pošleš pro místního barda, aby o jejich sežrání nebo vítězství složil baladu. To se tak ze slušnosti dělá."

Zvěd vše odkýval a ztratil se kdesi ve dveřích.

„Jdeme!" tvrdě zavelel kapitán a v duchu si představoval, jak co by chrabrý Ygrem Rapstlin udolává sám dvacetihlavou saň.

„Zatím zapalte hospodu," nakázal vojákům, které zde nechal.

„Pane?"

„Ať naši hrdinové dopadnou tak nebo tak, ta vypálená hospoda je jistě potěší i v jejich poslední hodině."

Kdesi v hloubi temné sluje se zastavil Amálka Joseph a otočil se k východu.

„Co se děje?" zajímal se HaRe HArE.

„Cítím kouř, někdo zapálil hospodu."

Ygrem Rapstlin se podíval vpřed do očí Smrti, pak se zhluboka nadechl a ohlédl se za sebe. Načež vykročil odhodlaně vpřed.

„Je to dobrý kouř," dodal s vážnou tváří a planoucím zrakem.

K rybníku došli pohodlně a s radostí hleděli, jak se nebe protrhává a déšť zvolna ustává.

„Budeme se muset přebrodit," řekl Ygrem Rapstlin.

Marwin znalecky okoukl břeh rybníka, lehl si do trávy a zaposlouchal se. Po chvíli ho Hexen Šus von Lepr vzbudil. Hraničář vyskočil bujaře na nohy: „Ten rybník je skoro sedm sáhů hluboký."

„Co teď!" zahořekoval Amálka, který nemohl unést, že se jejich cesta za obrovským pokladem zase zdržuje. Již od hostince odhazoval obsah většiny svých kapes, aby toho ve sluji co nejvíce pobral a teď se cítil jakýsi prázdný. Dokonce se otázal Ygrema, zda by mu nemohl ukrást několik zbraní. Válečník na něho zavrčel a Amálka toho nechal.

Hexen se opřel o truhlu a upadl: „Někdo mi ukradl truhlu!"

„Amálko, vrať mu tu bednu, nebo tu bude zase vrískat!" zařval Ygrem.

Hranatý Amálka vytáhl truhlu z pod kazajky a vrátil ji doběla rozlícenému alchymistovi. Ten se upřeně díval na Amálku a rukou hledal nějaký vhodný kámen. Náhle se jeho tvář vyjasnila, oddechl si a radostně obejmul svoji truhlu.

„Máš štěstí, Amálko! Měl jsem na tebe pořádný vztek, ale někam zmizel."

Amálka se usmál a jen cosi strčil do kapsy.

„Co kdybychom ten rybník obešli? Zabere nám to tak deset minut," odušil HaRe HARÉ.

Všichni se zarazili a pak zvolali jednohlasně: „Sláva!"

„Pojď na mou hruď, moudrý čaroději!" zvolal Marwin a rozpřáhl rukávy svého růžového kompletu. HaRe HARÉ poděšeně couvl.

„Nebudeme to rozmazávat a raději vyrazíme, aby nám ten drak nefouk," řekl stroze Ygrem při pohledu na čaroděje a hraničáře.

„Čaroději, udej správný směr!" zvolal ještě válečník a vykročil první dřív, než stihl HaRe HARÉ cokoliv dodat.

Tak obešli rybník a vyšplhali se k hoře, do níž vedl černý otvor. Někdo tu však na ně čekal.

„Co jste zač, bídníci!" zvolal ten někdo.

„Ten je nějak sešlej," špitl Amálka.

„Všechno slyším!" houkl na něho ten někdo.

„A moc se nekoukej po mý kose nebo ti s ní jednu švihnu!"

„Nejseš ty Smrt?" zeptal se opatrně Ygrem.

„To jsem. Jsem smrt, která vás tu čeká!"

„A to už takhle zkraje?" zeptal se zklamaně Hexen a leštil si truhlu.

„No, vlastně bych měl být hluboko v temnotě, jenže já se sám potmě bojím."

„To nevádí. Můžeš jít s náma. S Ygremem Rapstlinem a jeho družinou se ti nic nemůže přihodit!" zvolal válečník. Smrt zaznamenal Marwinův upřený pohled a pohlédl na couvajícího Herkula.

„To by šlo. Kdo jde první?"

„Jdi ty. Stejně nás máš někde čekat. Prvně nevíme, kde to je, a taky bys nás musel pak předcházet," řekl Amálka.

„Hm, tak pojdte za mnou," řekl Smrt a dobrodruhově se vnořili do temnoty.

Temnota byla tak temná, že musil Amálka rozsvítit lucernu.

„Hele, nepodváděj!" ozval se známý hlas PJ.

„Co?" ozval se Amálka.

„Koukej si do té lucerny nalít olej!"

„No tak jsem to zapomněl. To není nic divného. Každý den nepotkáš svou Smrt," bručel Amálka.

„Celou flašku!" houkl PJ.

„Jo, jo," bručel Amálka a odhodil prázdnou láhev kamsi do tmy. Così ve tmě dunivě zavrčelo a láhev mu prolétla zpět kolem hlavy. Všichni okamžitě pohlédli na Marwina. Ten však jen nechápavě zíral.

„Tihle bezdomovci," odušil Smrt a pokračoval v cestě do nitra podzemní sluje. Šli snad hodinu, snad dvě, až došli na křižovatku podzemních chodeb. Smrt si vypůjčil od Amálky lucernu a zkoumal ukazatele.

„Vpravo se jde k drakovi, vlevo k pokladu a vpřed na jistou smrt," pozorně recitoval.

„Budeme se muset poradit," zhodnotil situaci Ygrem Rapstlin.

Chvilku si mezi sebou cosi šuškali, až se HaRe HArE otočil na Smrt:

„Tak nevím, Amálka by šel pro poklad, Hexen tam, kde je to nejbliž, Marwin za drakem a Ygrem tam, kde čeká jistá smrt."

„A co ty, čaroději?"

„Dneska se ještě nic nedělo, takže bych skočil zabít draka a pak se podíval na ten poklad. Na jistou smrt nakonec, ta neuteče. Ale je to na tobě, ty víš, kde nás máš čekat."

„Já jen vím, že je to někde v temnotě," pokrčil rameny Smrt. „Přesně mi to neřekli. Dokonce ani neudali přesnou hodinu a den. Je to bordel," rozhorlil se Smrt.

„Jdeme na draka!" zařval Ygrem.

„Ta stvůra vězní krásnou pannu proti její vůli a to já, nejctnostnější a nejchrabřejší válečník, nemohu tolerovat!"

„Co je to - tolerovat?" zeptal se Marwin.

„To znamená, že ho to štve a že dá někomu do zobáku," odtušil Hexen.

Když měli tedy jasno, kam se vydají, válečník rozhodl, že se musí pečlivě připravit.

„Ty půjdeš s náma, protože tam budeš potřeba," otočil se na Smrt.

„To je mi jasné. Jen umírejte hezky postupně, ať v tom nemám nepořádek."

Ygrema to trochu zaskočilo.

„S tím jsem nepočítal. Myslel jsem, že zabijeme jen draka. To ti nestačí?"

„Samozřejmě, že stačí. Je to pro mne jednodušší práce."

„Tak vidíš. Cha, chá!" zasmál se Ygrem a rozběhl se do dračí sluje. Marwin čistící si nehty mu sotva uhnul. Ostatní rychle náčelníka následovali, protože si ten boj nechtěli nechat ujít. Ani Smrt.

Hexen se za běhu přehraboval v truhle a HaRe HArE cosi mumlal. Amálka si vykasal rukávy a Herkul táhle vyl. Tak vběhl první do sluje ozářené jasným svitem obrovského pokladu Ygrem Rapstlin, největší válečník všech dob.

„Co tu chceš, zemský červe!" ozvalo se nad jeho hlavou a dobře polovina jeskyně se pohnula, jak se pohnulo obrovské dračí tělo.

„Tady je!" zvolal vítězoslavně válečník, tasil okolo dvaceti zbraní a vrhl se po hlase.

„Sandááá!" řval HaRe HArE a ruce i oči mu ohnivě plály. Hexenovi se dýmilo z truhly a Amálka kdesi zmizel ve stínech jeskyně. Smrt se klidně zastavil na kraji chodby a čekal, jak to dopadne.

„Zemřeš, červe!" zařval drak a nadýchl se, aby sfoukl Ygrema plamenem.

„Houby!" odplivl si válečník, skočil mu do tlamy a praštil ho válečným kladivem do zubu.

„UUUUUUUááááarrrr!" zařval drak a skousl. Válečník připlácnutý bezzubou dásní kousl draka do tlamy, a když sevření povolilo, vhodil mu do jícnu několik válečných kamenných koulí.

„Dej fem ty fubi!" huhlal drak na Amálku, který s obrovskou čelistí nad hlavou a vítězoslavným výrazem ve tváři utíkal k černajícimu se ústí chodby. Drak se nadzvedl a mávl dlouhým ohonem po Amálkovi. Když konec obrovského ohonu míjel čaroděje, ten cosi vykřikl a zašermoval rukama. V tu chvíli se na konci drakova ocasu objevila veliká zelená mašle.

„Ouha, to není ono!" zamumlal čaroděj a pátral v paměti po nějakém účinnějším kouzlu. Amálka skočil saltem do chodby, ale dračí chrup byl širší než chodba. Tak zůstal v jeskyni do chvíle než do něho udeřil dračí ocas. Zuby se rozlétly na všechny strany.

„Dopudeve!" zahuhlal drak a nadskočil, neboť ho Ygrem kopl do zadku. Zatím z Hexenovy truhly vylétla raketa a zasáhla draka doprostřed čela. Ten na okamžik strnul. To stačilo válečníkovi, aby zjistil, že obrovskou dračí šíjí neobejme a rozhodl se draka uškrtit jinak. Vytáhl z vaku dlouhé lano a začal drakovi omotávat krk. Amálka vylezl z chodby a popadl jeden z dračích zubů. Drak se náhle převalil na bok a začal se divoce zmítat. Jeho bublavý, huhlavý smích naplnil jeskyni takovou silou, až opadávaly krápníky. Ygrem seskočil z dračí šíje a vrhl se k Hexenovi.

„Cos do toho dal!" zařval válečník přes burácející dračí chechot.

Hexen pokrčil rameny: „Ten lehtací prášek, co ho nasypal včera Amálka Marwinovi za košili."

„Takhle se nedá válčit," povzdechl si válečník a svolal jednotku do chodby. Smrt se k nim přidal.

„Takhle to nejde. Počkáme až se dochechtá a pak si to s ním rozdáme," zavelel Ygrem.

„Já se tam musím vrátit," omluvil se Smrt.

„Co kdyby z toho smíchu dostal infarkt. Měl bych pak práci."

„To ať ho ani nenapadne!" zvolali ostatní.

„To už není můj problém," odušil Smrt a vrátil se pozorovat svíjejícího a chechtajícího se draka.

Družina se odevzdaně usadila na okraji jeskyně a vybalila pečená kuřata, která Amálka uzmul v hospodě. Smrt nakoukl dovnitř, a když spatřil Amálku s kuřaty, usadil se vedle nich.

„Nevypadá, že by umíral," řekl na vysvětlenou.

Amálka mu hodil jedno kuře. A čekali až se drak vychechtá.

Když už to vypadalo, že se drak vychechtal, všichni se upravili, učesali a důstojně vkračeli do dračí sluje. Drak ležel na hromadě diamantů a unaveně je pozoroval.

„Už je s tebou ámen, bestie!" zvolal Ygrem a hotovil se k útoku.

„Dobve, fdávám fe," zahuhlal unaveně drak, vysílený tím chechtáním.

„Tak tohle mi nedělej," zamračil se Ygrem a rozčísl válečnou sekerou dotírající jeskynní chlad.

„To snad nemyslíš vážně. Už jsem se těšil na pořádnou rvačku a ty přijdeš s tím, že se vzdáváš. To od tebe není vůbec sportovní."

Drak se těžce nadzdvihl: „To máš holt fmůvu, fvechetný vávefvníku. Dokud fe nevyfřím, tak fe mnou nif nebude. Budeš mě mufet profťě fapíchnout."

„Tak to teda ne!" zvolali všichni dobrodruzi včetně Smrti.

„Koukej se pořádně vyspat. Pak se vrátíme a rozdáme si to pěkně z oka do oka," pronesl Ygrem, vážně se otočil a následován ostatními vykročil do chodby zpět k rozcestí, kde si mezitím Marwin stihl naondulovat vlasy. Jemně si je pohladil a zadíval se soucitně na hrdiny.

„Nic moc, co. Tak se, hošové, alespoň půjdeme podívat na ten poklad, ne?"

„Poklad, poklad!" skandovali ostatní včetně Smrti, který se ukázal být docela slušným znalcem současnosti i historie šperkovnictví. Zatímco se skalní chodba postupně snižovala a zužovala, debatovali Smrt a Amálka nad současným trendem šperkovnictví. Pakliže si Smrt stěžoval na úbytek masivních šperků z drahých kovů, Amálka vyzdvihoval využití drahých kamenů při tvorbě osobních šperků, protože drahé kameny několikanásobně zvedaly cenu šperku, v němž se nacházely. Jejich diskusi přerušil náhle Hexen Šus von Lepr, který významně zvedl prst a začenal kolem sebe.

„Cítím podzemní pramen."

„Já taky," odbočil od tématu Amálka: „Mám ho plný boty."

A opravdu. Hladina podzemní vody tu povážlivě stoupla až k opaskům našich dobrodruhů.

„Tohle zase odnesou moje klouby," lamentoval Smrt a snažil se udržet kosu nad hladinou, aby nezrezla.

„To je něčí podloudný trik!" zvolal HaRe HArE.

Šli však odhodlaně dál, až jim voda sahala po krk a nehodlala klesnout.

„Musím nás všechny začarovat, abychom mohli dýchat pod vodou," pronesl HaRe HArE a rozhodil rukama v rozmáchlém gestu.

„Pozor! Cákáš mi na kosu!" zabručel Smrt a odklidil se z dosahu čarodějem rozvířené vodní hladiny.

„Neměl bys tam něco, aby se mi nenamočila truhla?" otázal se Hexen a v příštím okamžiku zalapal zuřivě po dechu.

„Má to malou chybičku," konstatoval čaroděj: „Kdo může dýchat pod vodou, nemůže dýchat na suchu."

„To sem pochopil," zasýpal Hexen, jakmile se ponořil pod hladinu, kde Amálka a Smrt stále pokračovali v diskusi o špercích. Vzhledem k tomu, že z nich vycházelo jen jakési těžko srozumitelné bublání, byla diskuse zmatečná a oba ji museli doprovázet složitými a rozmáchlými gesty, což zvláště v případě Smrti a jeho kosy nebylo pro okolí zrovna bezpečné. Takže jim v zájmu bezpečnosti musel Ygrem debatu zatrhnout, dokud nevyjdou na souš. Šli tedy chladnou temnou vodou, která jim mírně hučela okolo uší, a pomalu ztráceli pojem o čase, když tu vodní plocha náhle skončila a Ygrem, který šel první, se málem zadusil, když vešel do suché prostorné jeskyně. Rychle strčil hlavu do vody a zhluboka se nadechl.

„Musíš nás odčarovat!“ zvolal na čaroděje, který zřejmě jeho bublání nerozuměl, ale podle ukazováku, kterým si nakonec našťvaný válečník přejížděl po krku, HaRe HArE usoudil, že by si měl pospíšet.

Vešli tedy všichni do veliké jeskyně osvětlené mnoha loučemi. Krápníky visící od stropu hrály rozličnými barvami, jak se na nich odrážel odlesk nesmírného pokladu povalujícího se po celé podzemní prostoře.

„Tak si nacpeme kapsy a mizíme!“ zajásal Hexen.

„Je to tak jednoduché, až je to podezřelé,“ zarazil ho Ygrem, který nasál chladný vzduch jeskyně. Smrt stál opodál a soustředěně si brousil kosu.

„Proč to brousíš?“ otočil se na něho Amálka.

„S tupou kosou se nedá profesionálně pracovat,“ odtušil Smrt.

„Aha,“ pokýval hlavou Amálka a odploužil se zvolna k válečníkovi.

„Smrt si brousí kosu.“

„Hm. Říkal jsem, že je to tu nějaký podezřelý.“

U jednoho z nosných pilířů spatřil Marwin cosi blýskavého, a tak se tam rozběhl.

„Náušničky! A jak nádherné!“

Z pilíře vyběhla čepel asi dva sáhy dlouhá a sáh široká, zasvištěla vzduchem a tнула do hraničáře.

„Uááá!“ řval Ygrem a odrážel dotěrnou čepel svým mečem.

„Marwine! Vypadni ke vchodu a nekleč na tom spouštědle!“ hekal, protože mechanismus čepele byl velmi silný. Pak náhle její odpor povolil a pohyb ustal. Ygrem hekl a posadil se na zadek. Vedle stojící Amálka se usmíval a v ruce držel jakousi hřídel s několika pružinami a lanem.

„Tohle se tam hejbal,“ dodal jako na vysvětlenou.

„Myslím, že tady bude podobných překvapení víc,“ usoudil moudrý, neohrožený válečník.

„Amálko, obhlídni to tady,“ dodal a okamžitě tasil několik zbraní, neboť Marwin se začal shánět po svém pilníčku na nehty a to nevěstilo nic dobrého. Amálka se vytratil do prostoru jeskyně.

„Můžu jít s tebou?“ otázal se Smrt, když kolem něho lupič probíhal.

„Jo, ale na nic nesahej a dávej pozor, kam šlapeš.“

„Samozřejmě,“ řekl Smrt a obratně se vyhnul zlatému džbánů posetému mnoha perlami. Zakopl přitom o kovanou helmici, která uvolnila jakýsi skrytý mechanismus.

„Pardon,“ zašeptal Smrt opatrně.

Krásný načervenalý krápník, úžasně špičatý a hladký na něj spadl od stropu. Smrt hbitě uskočil a rozsekal krápník kosou ještě před jeho dopadem do hromádky zlatých náhrdelníků.

„To bylo dobrý!“ broukl obdivně Amálka.

„Nemáš to zase tupý?“

„Má kosa je nezničitelná a Smrt je nesmrtelná!“ zdeklamoval Smrt.

„Tak to se ti pak divím, že se vůbec uhýbáš,“ kroutil hlavou Amálka Joseph.

„Musím se udržovat v kondici,“ vysvětlil Smrt a odrazil kosou šipku letící proti němu z protější stěny po té, co zavadil o mahagonovou sošku.

„Bingo!“ zajásal Amálka, „tohle je teda fortel! To mě musíš naučit!“

„Žádný problém,“ odtušil Smrt, „několik století výcviku a budeš mávat kosou jako já.“

„Víš, tolik času asi nemám,“ ušklíbl se Amálka.

„Já vím, já vím,“ pronesl ponuře a zcela profesionálně Smrt.

„A nevíš náhodou kolik?“ škemral lupič.

„To se neříká.“

„Tak jen jestli je to víc než rok.“

„Ani to se neříká.“

„S tebou je houby.“

„Na to máme přísná pravidla.“

„Aha, zase papírování. U nás se to v cechu začíná rozmáhat taky, jeden už tam nemá čas ani něco uloupit, protože sedí celou noc nad hromadou formulářů a jiných blbostí.“

„Tomu se říká administrativa,“ poučil ho Smrt.

„Já tomu říkám *****,“ rozohnil se Amálka.

„Hele, kolik je hodin?“

Smrt vytáhl malé přesýpací hodinky a chvíli s nimi třepal.

„Asi půl šestý.“

„Aha, tak to je před desátou. Řeknu ti to pak.“

„A proč ne teď?“ divil se Smrt.

„Mohly by se na to dívat malý děti,“ poučil ho Amálka.

„Na to zase máme pravidla my,“ dodal ještě.

Smrt jen nevěřícně koukal a vrtěl hlavou. Kosou přitom zavadil o jeden z briliantových řetízků visících z velké zlaté mísy a na hlavu mu dopadl dva sáhy široký kamenný blok. Smrt ho rozšvihl v letu kosou a hbitě uskočil před dopadajícími kusy.

„Oléé!“ zvolal.

Amálka si poklepal na čelo.

„No jo, jako turisti. Místo aby dávali pozor, tak se takhle blbě bavěj. Žádnej smysl pro profesionalitu. A vůbec - mě už to taky štve!“

Amálka se přikrčil v jednom výklenku jeskyně, zavolal na ostatní, ať se stáhnou do vody, a pak hrábl rukou do hromady zlaťáků. Hbitě ucukl před čelistí krokodýla, který byl v hromadě schovaný, a rohlédl se po jeskyni. Uprostřed prostoru spatřil sáh vysoký mramorový podstavec ve tvaru slona, na kterém ležel diamantový diadém nevýslovné krásy a ceny. V dlani lupičově skrytý zlaťák z oné hromady byl mrštěn jedinečnou šikovností a neuvěřitelnou rychlostí přímo do středu největšího diamantu zářně blikotajícího v dovedně tepaném diadému. Točil se a kroutil, přitom však nezločně a přesně mířil tam, kam byl vržen. Pak narazil nachlup přesně v místě určení a jeskyní se rozlehlo třpytivé zvonění.

„Olééé!“ zvolal Amálka Joseph a mrštil sebou o zem. Vzduchem začala létat mračna otrávených a hořících šipek, frčely tu ohnivé koule, dopadaly krápníky neobvyklé ostrosti, balvany neobvyklé tíhy a malí růžoví krtečkové, kteří odvážně, leč marně, uhýbali všem těm pastím. Někteří z nich se hroutili zasažení deštěm šipek, jiní plápolali a poděšeně se váleli v zlatých mincích, pohárech, mísách, horách rubínů a smaragdů, kopcích stříbrných šupin a skleněných figurek Ygrema Rapstlina a jeho druhů. Několik se jich rozběhlo přímo k lupiči, ale jejich cestu rázně ukončil veliký žulový blok, který na ně s žuchnutím dopadl. Nikdo z nich z pod něho nevylezl. Mezi tou vší spouští poskakoval a pobíhal Smrt, divoce se smál a mával kolem sebe kosou, kterou odrážel všelike pastí a kosil růžové krtečky. Hrdinové tiše a napjatě sledovali tento fenomenální tanec v duchu přesvědčení o nesporných kvalitách Smrti. Pak vše pozvolna utichlo, dozněl smích Smrti, sten krtečků i svištění střel. Poslední růžový hrdina se dopotácel k chodbě, zakopl a upadl do vodní stěny, kde se zvolna a odevzdaně topil. Smrt přihopsal k vodní mase a s napřaženou kosou dychtivě čekal.

„Neměli bychom ho zachránit?“ zeptal se Marwin a pomalu vztáhl ruku nad nebohého tvora.

„To bys mě teda našťoval!“ houkl Smrt a oči mu divoce zaplály.

Krteček statečně zachroptěl, vypustil několik bublin a ztuhl. Kosa zasvištěla vzduchem a opsala konečný oblouk. Konečný pro krtečka. Marwin si pečlivě schoval do brašny pilník na nehty a pohladil toho malého tvorečka, na kterého již strasti pozemského světa nemohly dosáhnout. Všichni vystoupili z vody a blahopřáli Smrti, který stál hrdě uprostřed hromádky krtečků přeseknutých velikou čepelí a brousil si profesionálně kosu.

„To byla pěkná machrovina,“ prohodil Ygrem a zálibně si prohlížel dobře vykonanou práci. Měl rád, když se vše dělalo pořádně a čistě. Bylo jasné, že Smrt do jejich party zapadl velmi dobře.

Když si tak všichni pochvalovali dobré dílo, najednou se Smrt prohnul, zasténal a ztěžka napřímil kosu.

„Co je?“ podivil se Amálka.

„Mám teď pořádnou fušku, tak mě omluvte,“ řekl Smrt a vykročil k chodbě.

„Co se stalo?“ volali všichni za ním.

Zastavil se na okraji jeskyně, otočil kápi a povzdychl si:

„Drak právě skonává. Infarkt. Co by jste chtěli v jeho věku. Našel konečně všechny zuby, co mu je Amálka ukradl, a když si je nasadil, zjistil, že je někdo posypal lechtacím práškem a to už bylo na našeho starouše příliš.“

S pietním smutkem se odvrátil a vnořil do vodní stěny chodby.

„Amááálko! Ty prevíte!" zvolali současně takřka všichni hrdinové, krom Amálky, který byl již dávno někde schovaný.

„Kde seš!" houkl Ygrem, až to zahýbalo skalním masivem.

„Nikde," ozvalo se odnikud.

„Jestli toho draka nezachráníme, tak tě přerazím!"

Amálka se objevil odnikud, proběhl kolem Hexena, který ho minul hozeným plivátkem, a zmizel ve vodní stěně. Ostatní ho zuřivě následovali nic nedbajíc, že ve vodě nemohou dýchat.

Když doběhli do dračí sluje, ozval se zvon. Dunivě a majestátně se nesl jeho hlas skalními prostorami a naplňoval je všechny posvátným smutkem a jak přiznal později Ygrem i nesmírnou zlostí z toho kraválu.

„Drak zemřel," řekl obřadně Smrt a sklonil kosu.

Všichni pohlédli do drakovy strnulé směřící se tváře, v níž se smíchem strhané rysy mísily s výrazem naprostého vyčerpání. Jeho zarudlé oči, které vyplakaly smíchy velikou louží slz, byly netečné a nepřítomně hleděly do dálav posledního spočinutí dračí duše.

„Byl to správný chlap!" usrkl Ygrem a rozplakal se, až slzy stříkaly okolo. Hexen Šus von Lepr úpěl a tloukl plivátkem o víko truhly, Marwin dupal po svém kapesníčku a cosi divoce šeptal. HaRe HArE upadl do hluboké deprese a silně pobledlý si sypal zlatý prach na hlavu, dokonce i Amálka Joseph neměl sílu odkopnout Herkula, který mu močil na levou nohavici. Tak truchlili naši hrdinové nad drakem, který skončil u jejich nohou, když tu se náhle cosi stalo. Všichni zaslechli onen známý zvuk a otočili se do míst odkud vycházel.

„Co je to?" tázal se Smrt.

„Volá nás dobrodružství!" zajásal Ygrem Rapstlin, nejodvážnější, nejsilnější a nejjudatnější válečník všech dob. Oči mu radostně zaplály, tasil veliký meč, řemdih, válečné kladivo potěžkal spokojeně v dlaních, zatočil nad hlavou ostatním řetězem a vystřelil několik salv z těžké kuše.

„Vzhůru, přátelé! Vykročme spolu odhodlaně vstříc zlu a nebezpečí, které číhá všude okolo. Pokořme nepokořené a chraňme čest se spravedlností, jak nám velí naše odvážná srdce!"

„Hurá, vivat!" volali ostatní členové slavné družiny a poskakovali kolem svého vůdce, jenž opět prokázal nezdolnost ducha a i dnes v tuto pohnutou chvíli byl příkladem rozhodnosti.

„Jdeš s námi?" otázal se válečník Smrti.

„Mám tu práci, ostatně stejně vás mám někde čekat."

„To je skvělé!" volali všichni, „takže se zase někde uvidíme!"

A běželi chodbou ven z jeskyně za podivným hlasem, který jim říkal, že někde v dáli je třeba vnést světlo do temnoty zla, vhodit pochodeň pravdy a spravedlnosti do šera bídy a utrpení.

„No, tak nevím, jestli se budete smát, až se zase uvidíme," prohodil jen tak pro sebe Smrt. A bylo mu jasné, že Ygrem se smát bude.

„Ale co, fuška jako fuška," řekl si nakonec a zjistil, že drakovi přeci jen jeden zub chybí. Tak proto se Amálka při hromadném běhu z jeskyně nemohl vtěsnat do chodby. Smrt se zděšeně rozhlédl kolem sebe. Jeho kosa stála opřena o veliký zlatý hrnec s pokličkou vykládanou smaragdy. Zhluboka si oddychl a vytáhl tlustý svazek pergamenových listů. Přišel čas na vyplnění formulářů. Ta nejhorší část jeho práce. Ale Pán jeskyně to holt vyžaduje, aby mohl na konci dobrodružství všem spravedlivě vyměřit odměnu či trest.

Družina nadšeně doběhla na rozcestí chodeb a tam se zastavila.

„Ještě jsme neprošli poslední chodbou," řekl Ygrem Rapstlin, který měl rád ve všem pořádek.

„Tak ji jen tak proběhnem, podíváme se na tu jistou smrt, co tam na nás čeká a pak poběžíme dál," navrhl Marwin a všichni se po něm obdivně podívali.

„Je vidět, že nejsi hraničářem nadarmo," uznale pokýval hlavou HaRe HArE.

„Tedy jdeme!" zavelel válečník a družina se rozběhla temnou chodbou. Minula značku "Temná smrt - 200 kroků", až vyběhla ve velké jeskyni. Stál tu Smrt se svojí strašlivou kosou a vypadal velice zaměstnán. Když uslyšel dupot, otočil se k nim.

„To seš ty?" vykulil oči Amálka.

„Kohos tu čekal, šoumene," prohodil Smrt.

„No, ta jistá smrt na tebe sedí, seš fakt machr," dodal Ygrem.

„Hele, nemohli byste přijít jindy? Mám teď fůru papírování," omlouval se Smrt a cosi čmáral do papírů. Pak vytáhl z rukávu provázek s uzlíky a začal draka přeměřovat.

„Neměli bychom ho rušit," zašeptal HaRe HArE, „měl dneska perný den."

„To je fakt."

„Jasně."

„No jo."

„Baže, ba," souhlasili ostatní a potichu vycouvali zpět do chodby, kterou přiběhli.

Došli na rozcestí, kde Ygrem udělal značku jejich družiny na znamení, že tudy šli a ve zdraví se vrátili. Dva bílé vodorovné pruhy a mezi nimi jeden červený. Značka znamenala, že tudy se jde na nebezpečné místo. Amálka tou dobou nakreslil na příchodovou chodbu a u vstupu do jeskyně podobnou značku, ale se zeleným prostředním pruhem. Tyto značky kreslil Amálka již od hospody a vždycky si na nich dával záležet. Značky sloužily ostatním dobrodruhům a vědcům, aby se snáze orientovali v nebezpečném světě. I tato činnost Ygremovu družinu velice proslavila.

„Jen doufám, že se k těm značkám nedostanou turisté," vzdychl občas Ygrem Rapstlin, „ti vlezou všude a moc toho po nich nezbude."

„Neboj," konejšil ho Hexen von Lepr, „stále je dost dobrodruhů, kteří jim to pádně vymluví."

Všichni domalovali, upravili se a vyšli před jeskyni.

„Dobrodružství končí a dobrodružství začíná!" pronesl obřadně HaRe HArE a zhluboka se nadechl.

„Hned se cítím nějak zkušeněji," pochvaloval si Ygrem.

„Hele, copak to tu leží!" zvolal čaroděj a zdvihl ze země jakýsi svitek.

„To je kouzelný svitek se třemi kouzly, která ještě neumím. Hm. Hned si je musím zapsat do mé knihy kouzel," juchal čaroděj a hrabal se ve vaku. Hexen zrovna vyvařil několik netopýrů a dračí zub od Amálky a cosi přeléval do flakónku. Marwin chvíli upřeně hleděl na veliký balvan u vchodu do jeskyně a pak zařval: „Odval se!"

Kámen se však ani nehnul.

„Hele, on chrápe!" zvolal Amálka s uchem na kameni.

„To je fakt dobrý!" poklepal Marwinovi na rameno Ygrem.

„Koukej!" houkl Amálka na Hexena.

„Tuhle lahvičku si dej do kapsy a počítej do deseti," řekl lupič a zmizel. Alchymista napočítal do deseti a všichni se rozhlédli po Amálkovi. Hexen vyndal lahvičku z kapsy a tu z ní Amálka vyskočil.

„Tak co?"

„Je fakt dobřej. Ukradl sám sebe a schoval se mi do lahvičky v kapse," udiveně pozdvihl obočí Hexen. Herkul zavyl a zaštěkal o úroveň bojovněji než ráno.

„Tak to můžeme klidně vyrazit za novým dobrodružstvím!" zvolal nejsilnější válečník všech dob Ygrem Rapstlin a vykročil k lesu. Následoval ho mocný čaroděj HaRe HArE, zručný alchymista Hexen Šus von Lepr se svojí truhlou, nedostižný král všech zlodějů Amálka Joseph a hraničářský machr Marwin se svým věrným bojovým psem Herkulem.

„Nezapomněli jsme na něco?" otočil se po pár krocích Amálka.

„Myslíš něco konkrétního?" zarazil se HaRe HArE.

„Jo, myslím."

„Aha!" práskl se do čela Ygrem.

„Zapomněli jsme zachránit krásnou pannu!"

„To nevádí," dodal klidně Hexen, „Zachráníme ji v dalším dobrodružství."

„Hele, tady něco leží," zvolal Amálka a zvedl ze země kus pergamenu.

„Unesl jsem krásnou pannu na temný hrad Dark Latrin se slují dvaceti špinavých, hladových a dlouho vězněných chlapů tři míle na sever," četl HaRe HArE.

„Tak vzhůru, moji přátelé! Vydejme se do boje proti temnotě zla, proti zlořádu tohoto světa. Ať očistíme zem od špíny této temnoty a naše pochodně a meče vnesou světlo do temnot beznaděje všech mučených duší!" zvolal odhodlaně největší válečník všech dob Ygrem Rapstlin a první vykročil vstříc novému dobrodružství. Následoval ho Amálka Joseph, Hexen Šus von Lepr, HaRe HArE a Marwin se svým věrným bojovým psem Herkulem.